

ZÁBAVA A 1/2 DO VYČERPÁNÍ

Číslo 2, 24 květen 2016

Jsem vesměs introvertní bytost s nesmílným úsměvem, která si, když ji někdo náhodou osloví, vylije leknutím víno do výstřihu a pak odpoví, že se udusí jednohubkou. Věbec nejsem ten typ, co si hledá kamarády snadno. Nedokážu vejít do neznámé společnosti, být přítomná, vtipná a okouzující a získat si v blízkosti srdce všechny ostatní tak, aby mě pozvali na dalších osm párty.

Tak netuším, jak jsem došla k poslední akci, narozeninové párty a věbec oslavy jednoho druhu, jsou bezvadnou příležitostí pro všechny členy rodiny seznámit se se zajímavými lidmi, pobavit se a vrátit se domů rozesmátí a radostně naladění. Přesto, jakmile se mi dostane do ruky nějaká pozvánka, zatetelím se nadšením a už plánuji, jak se celá rodina v sobotu vyrazí bavit. Jsem zkrátka skálopevná, přesto jen sama má neotřesitelná vůle se bavit nám zajistí úspěch celého povyprávění, ale dává předsnost komornímu a intimnímu akcím. K tomu oběma má nedvěru, nutno říci, že oprávněnou. Zato to nedbám a pokud tvrdím, že tentokrát to bude lepší, on si je jistý tím, že nebude. Fronty na limonádu, nafukovací hrad a problémy se zaparkováním ho stresují tak, že už v okamžiku, kdy mu sdělují plány na víkend, cítím, že se mu všechny vnitřní orgány svíjejí v mém protestu.

A někdy ani není má. "A nechceš jít s klukama sama?" ptal se mě oheď postaven před fakt, že v sobotu kolem koná cosi pod názvem Letní festival. To tedy uhoď. Soboty by měci měla rodina trávit společně, pakně pohromadě se veesele radovat. "Budou tam různé atrakce a stánky a muzika a jídlo a bude to přííma!" cukrovala jsem, abych všechny jakseptak navnadila. Bylo to vášně prima. Muž se tvářil jako býk vpuštěný do arény, okamžiku, kdy byl u vchodu do koly nucen rozřít první davy. Kluci otráveni stáli u bazénku s lodkami a mrmlali, že je to pro mráta. Jedinou atrakci, která byla opravdu vzrušující, zavěli, aby si nikdo neublížil. Nejstarší si nechal vyfouknout figurku z karamelu, kterou mu vzápětí kdosi vyrazil z ruky. Klel pak v slzách na umlém trávníku, vybíral zbytky karamelu z plastových stébel a cpal si je do pusy. Rtuž teploměru přehala ke čtyřicítce a chze naboso se začala nebezpečně přiblížovat pochodu po hahavých uhlících. Jídlo a pití bylo tak p jako by ho osobně připravil a servíroval ěinský ministr kolství. A k tomu emu hrála ířská kolní kapela, tudíž veškerá konverzace připomínala znakovou mě, což není zrovna ideální, když potěbujete začít, ať si nepatřají ty pagety na triko, ztracen!

To narozeninové párty se na první pohled zdají být lepší možnosti kolektivní a celoodinné zábavy. Oslava narozenin, alespoň v mých představách, to totiž znamená upéct dort, ozdobit nějaké ty chleby, vychladit dťský ampus, dostatek džusu a vína a pak sedět, jíst, přijemně si povídat s rodiči pozvaných kamarádů a s klidem sledovat hrající si děti. Je pravda, že skutečnost má že vypadat odlišně - hledají se ztracené děti, zastavuje krvácení z nosu, pátrá po zdrojích kouřme a podivného zápachu a zabraňuje se rvačkám o hračky. Vesměs si to ale všichni užijí. Zkrátka - narozeniny jsou vynikající příležitostí pro zapadnutí do dťského kolektivu.

První pozvánku jsme dostali ani ne týden po zahájení školního roku. Syn uměl v té době asi tři anglická slova. "Chceš na Josephovy narozeniny?" "Jóóó!!!" propukl v jásot. "Jóóó!" propukl i jeho mladší bratr. Podívala jsem se na toho nejmladšího a potom na manžela. Narozeninové párty měci bývají menší...no tak ne, no...Muž má j pohled významný a velice srozumitelně opřel se o matce, tedy přijdu sama se těmi dětmi.

V určený den přelo. Statečně jsme na sebe navlékli holinky a plátanky a vydali se na oslavu přeský. Josephova matka nás mile přivítala, stiskla přstnou rukou mou zavlhlou horní končetinu s olámanými nehty a odvlhla se. Joseph v pirátském klobouku se vynořil z chumlu ostatních dětí, zařval "Hi Vasik!", dárky přihodil na obrovskou hromadu vedle dveří a znovu zmizel. Kluci se mě drželi za ruku a ptali se, co mají dělat. Nikdo si nás nevěřím. Pak přišel profesionální ěinský kouzelník, který si strkal ěervené světlo do ucha a vytahoval ho z nosu. Děti hrály pirátskou hru a na bílé triko malovaly lebku s hnáty. Triko jsem pak doma omylem vyprala s bílými včmi a obarvila všechny pracovní košile na ržovo. Asi je do pračky strálo moje podvědomí, aby si nemyslel, že když nikam nejde, nic se nemá stát.

Zkrátka oslavy, ať malé nebo velké, mohou být ometné. Občas se baví jen malí, jindy zas jen velcí, někdy také věbec nikdo. No a když se poště, baví se všichni. A sem tam je dobré nechat některé členy rodiny odpovívat v klidu a tichu doma. Přítel přeba přjdou dobrovolně a rádi. A když ěmíkám přišel si zkontrolovat e-mail, jestli nepřítel nějaké další pozvánky.

MARKÉTA HRDOŠKOVÁ